

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **R. a. s.**, H., zastúpeného advokátom JUDr. M., P. proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát SOI Bratislava**, Prievozská č. 32, P. O. Box č. 29, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. D/0662/01/2006 zo dňa 19.9.2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 312/2007-46 zo dňa 19.3.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 312/2007-46 zo dňa 19.3.2009 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. D/0662/01/2006 zo dňa 19.9.2007 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj č. D/0662/01/2006 zo dňa 5.6.2007 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 132,78 € k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. M. do 10 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. D/0662/01/2006 zo dňa 19.9.2007, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj č. D/0662/01/2006 zo dňa 5.6.2007 o uložení pokuty žalobcovi v sume 50.000,-Sk (1.659,70 €) podľa § 14 ods. 2 zákona č. 108/2000 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri podomovom predaji a zásielkovom predaji (ďalej len zákon č. 108/2000 Z. z.) pre porušenie § 7 ods. 1 písm. d/ tohto zákona.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie i postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom.

Krajský súd nesúhlasil so záverom žalobcu, že v predmetnej veci sa právne vzťahy mali posudzovať podľa zákona č. 258/2000 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a nie podľa zákona č. 108/2000 Z. z., pretože jednoznačne podľa jeho názoru išlo o podomový predaj, ktorý sa uskutočnil na základe ústnej zmluvy uzatvorenej medzi predávajúcim – žalobcom a spotrebiteľom, ktorému predal výrobky. Poukázal na objednávku, ktorá je prílohou zmluvy o úvere, z ktorej bolo nesporné, že prostredníctvom svojho pracovníka žalobca odovzdal kupujúcemu objednané výrobky a v počte a druhu uvedenom na objednávke.

Súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného, že v danom prípade nesporne vyplýva z celkovej činnosti žalobcu ako aj z priloženej objednávky a faktúry úmysel žalobcu realizovať predaj tovaru prostredníctvom spolupracovníka, ktorý nesporne naplňal znaky podomového predaja.

K námietke žalobcu, že žalovaný nesprávne posúdil podnety sťažovateľiek A. P. a A. G., u ktorých išlo o právny vzťah, na ktorý sa právny režim upravený zákona č. 108/2000 Z. z. nevzťahuje, pretože ide o podnikateľské subjekty, krajský súd uviedol, že žalovaný pochybil, čo však nič nemení na skutočnosti, že v prípade inej sťažovateľky p. K. (podnet č. 1239/2006) bol skutkový stav zistený presne a spoľahlivo a porušenie povinností žalobcu bolo jednoznačne preukázané, pričom počet sťažovateľiek mohol mať vplyv len pri stanovení vyššej sankcie.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a žiadal ho zmeniť a žalobe vyhovieť. Namietal, že rozhodnutie a postup žalovaného neboli v súlade so zákonom a žalovaný nezistil skutočný stav veci úplne a dokazovanie nebolo vykonané dostatočne tak, aby jednoznačne preukázalo protiprávne konania žalobcu. Zdôraznil, že zmluvy so spotrebiteľmi sú uzatvárané konkludentne – písomná objednávka a faktické odovzdanie tovaru a teda že sa naňho nevzťahuje povinnosť, pre nesplnenie si ktorej mu bola uložená pokuta.

Krajskému súdu vytýkal, že v odôvodnení rozsudku neuviedol dôvody, na základe ktorých dospel k záveru, že predaj bol podomový a teda že by podliehal režimu zákona č. 108/2000 Z. z. ako aj to, že by nepredloženie dôkazu o vyžiadaní návštevy dokazovalo opak. Za nedostatok rozsudku považoval aj skutočnosť, že krajský súd sa nezaoberal dostatočne námietkou, že postup a rozhodnutie žalovaného neboli v súlade so zákonom a to z dôvodu, že žalovaný nezistil úplne skutočný stav veci a v rozsudku navyše uviedol nesprávny dátum vykonanej kontroly.

Žalobca videl nedostatok aj v konštatovaní súdu o primeranosti uloženej pokuty vo vzťahu ku sťažovateľke p. K., avšak správne orgány výšku pokuty odôvodnili škodlivými následkami protiprávneho konania žalobcu na osoby sťažovateľiek p. P. a p. K. Poukázal aj na to, že sám žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že v prípade p. P. pochybil, keď nezohľadnil skutočnosť, že žiadala o zrušenie zmluvy o spolupráci.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že ako dozorný orgán v zmysle zákona č. 108/2000 Z. z. správne zistil skutkový stav a vyvodil právny záver v tom zmysle, že žalobca porušil povinnosť predávajúceho ustanovenú v § 7 ods. 1 písm. d/ zákona č. 108/2000 Z. z., pretože žalobca si pri podomovom predaji nesplnil povinnosť písomne upozorniť spotrebiteľa najneskôr pri uzavretí zmluvy na jeho právo od nej odstúpiť do siedmich pracovných dní odo dňa prevzatia tovaru alebo uzavretia zmluvy o poskytnutí služby a uviesť meno a adresu alebo názov a sídlo osoby, u ktorej môže toto právo uplatniť, za čo bola žalobcovi uložená pokuta, ktorej výšku považoval žalovaný za primeranú k zistenému porušeniu zákona a rozsahu dopadu na spotrebiteľa. K námietke týkajúcej sa sťažovateľky p. P. uviedol, že ju považoval za spotrebiteľku a nie za spolupracovníčku, pretože v priebehu celého správneho konania nedisponoval dôkazom svedčiacim existencii vzťahu o spolupráci medzi žalobcom

a p. P. Dodal však, že už v správnom konaní na prvom stupni zohľadnil aj pri stanovení výšky pokuty námietku žalobcu, že sťažovateľka p. G. uzavrela so žalobcom zmluvu o spolupráci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v intenciách dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP), bez nariadenia pojednávania (§250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 23.2.2010, po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že na základe výsledkov kontroly vykonanej v sídle žalobcu na základe podnetov spotrebiteľiek p. P., p. G. a p. K. bolo začaté správne konanie o uložení pokuty žalobcovi pre porušenie § 7 ods. 1 písm. d/ zákona č. 108/2000 Z. z. Oznámenie o začatí správneho konania zo dňa 12.3.2007 bolo doručené žalobcovi dňa 14.6.2007.

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. D/0662/01/2006 zo dňa 5.6.2007 uložil žalobcovi podľa § 14 ods. 2 zákona č. 108/2000 Z. z. pokutu vo výške 50.000,-Sk (1.659,70 €) pre porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 7 ods. 1, písm. d/ tohto zákona. V rozhodnutí uviedol že akceptoval námietku žalobcu týkajúcu sa podnetu p. G. z dôvodu, že v tomto prípade bola medzi žalobcom a p. G. uzavretá zmluva o spolupráci a nebolo možné jednoznačne preukázať, že išlo o zmluvný vzťah riadiaci sa zákonom č. 108/2000 Z. z. Pokiaľ však išlo o prípady spotrebiteľiek p. K. a p. P., mal za preukázané, že protiprávny stav bol spoľahlivo zistený a nespochybnil ho ani žalobca a preto žalobcovi uložil pokutu v uvedenej výške a pri jej ukladaní zohľadnil závažnosť zisteného protiprávneho konania spočívajúcu v neinformovaní spotrebiteľov, ako aj čas trvania protiprávneho konania a to od uzavretia zmlúv spotrebiteľiek p. P. a p. K. minimálne do vykonania kontroly.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím zo dňa 19.9.2007 napadnuté rozhodnutie potvrdil. Nesúhlasil s námietkou žalobcu, že výrobky neboli predávané formou podomového predaja, pretože žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že by bola návšteva predajcu u spotrebiteľa vopred spotrebiteľom telefonicky vyžiadaná. Konštatoval, že v predmetnej veci išlo jednoznačne o podomový predaj, pri ktorom je predajca povinný pri uzatváraní zmlúv

so spotrebiteľmi okrem všeobecných podmienok predaja plniť aj všetky osobitné povinnosti uložené mu zákonom č. 108/2000 Z. z., vrátane povinnosti písomne informovať spotrebiteľa o jeho práve odstúpiť od zmluvy do 7 pracovných dní odo dňa prevzatia tovaru a o osobe, u ktorej toto právo môže spotrebiteľ uplatniť.

Podľa § 1 zákona č. 108/2000 Z.z. tento **zákon upravuje ochranu spotrebiteľa pri podomovom predaji tovaru** alebo pri poskytovaní služieb a pri zásielkovom predaji tovaru alebo pri poskytovaní služieb, **ak tovar alebo vecné plnenia a výkony z poskytnutej služby kupuje fyzická osoba a tie jej neslúžia na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania** (ďalej len "spotrebiteľ").

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány dôvodne podriadili právne vzťahy medzi žalobcom a dotknutými fyzickými osobami pod režim zákona č. 108/2000 Z. z. a súd prvého stupňa nepochybil, keď sa s týmto záverom stotožnil. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca predával výrobky (ekologické čistiace produkty) formou podomového predaja, pretože k ich predaju spotrebiteľovi došlo jedným zo spôsobov demonštratívne vymedzených v § 5 ods. 1 písm. b/ zákona č. 108/2000 Z. z. – na základe konkludentne uzavretej zmluvy medzi predávajúcim a spotrebiteľom pri návšteve predávajúceho u spotrebiteľa v jeho bydlisku, pričom žalobca nepreukázal, že spotrebiteľ si takúto návštevu sám vyžiadal. Je zrejmé, že k predaju výrobkov nedošlo v prevádzkarni ani trhovom mieste žalobcu (t. j. mieste kam prichádza zákazník z vlastnej iniciatívy uspokojiť svoj dopyt po tovare alebo službách), ale v mieste bydliska spotrebiteľa prostredníctvom obchodného zástupcu žalobcu

t. j. spôsobom, akým obyčajne predajca z vlastnej iniciatívy realizuje ponuku tovaru alebo služieb.

Avšak podľa názoru odvolacieho súdu sa krajský súd v predmetnej veci nezaoberal dostatočne odvolacími námietkami žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave ohľadne právneho postavenia niektorých sťažovateľiek ako spolupracovníčok žalobcu.

Treba poukázať na to, že žalobca okrem iného namieta aj konštatovanie krajského súdu, že žalovaný nesprávne posúdil podnety sťažovateľiek p. P. a p. G., čo však nič nemení na skutočnosti, že v prípade sťažovateľky p. K. bol skutkový stav zistený presne a spoľahlivo a počet sťažovateľiek by mohol mať vplyv len pri stanovení vyššej sankcie. Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd nepochybil, keď konštatoval, že žalovaný nesprávne posúdil podnet sťažovateľky p. G., pretože z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že už v prvostupňovom správnom konaní mal za preukázané, že so žalobcom uzavrela zmluvu o spolupráci, na ktorú sa nevzťahuje režim zákona č. 108/2000 Z. z. a túto skutočnosť aj zohľadnil pri ukladaní sankcie. V administratívnom spise žalovaného sa však nachádzajú listinné dôkazy (žiadosť o zrušenie zmluvy o spolupráci zo dňa 11.12.2006, výpoveď kúpnej zmluvy a zrušenie zmluvy o spolupráci zo dňa 23.10.2006) nasvedčujúce tomu, že takúto zmluvu o spolupráci so žalobcom uzavrela aj sťažovateľka p. P., hoci samotná zmluva o spolupráci sa v spise nenachádza. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 11.1.2008, v ktorej žalobca tento nedostatok namieta, pripustil, že „v prípade sťažovateľky p. P. prvostupňový aj druhostupňový správny orgán pochybil v tom smere, že nezohľadnil skutočnosť, že sťažovateľka žiadala žalobcu o zrušenie zmluvy o spolupráci. Uvedené skutočnosti sú riadne zaznamenané v inšpekčnom zázname zo dňa 10.1.2007. V danom prípade sa správny orgán zamerail na porušenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 7 ods. 1 písm. d/ bez toho, aby posúdil vzájomný vzťah medzi sťažovateľkou a žalobcom, z ktorého nie je možné objektívne preukázať, že išlo o zmluvný vzťah, na ktorý sa vzťahuje právny režim upravený zákonom č. 108/2000 Z. z.“

Rozhodnutie správneho orgánu vydané na tom skutkovom základe, že žalobca porušil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 písm. d/ zákona č. 108/2000 Z. z. vo vzťahu k spotrebiteľkám p. K. a p. P., hoci zo spisu, aj z vyjadrenia samotného žalovaného vyplýva, že na vzťah žalobcu a p. P. sa ustanovenia zákona č. 108/2000 Z. z. nevzťahujú, preto nemožno považovať za rozhodnutie vydané na základe presne a úplne zisteného skutkového

stavu. Odvolací súd dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu v predmetnej veci je v rozpore s obsahom spisov a správne orgány pred rozhodnutím vo veci nezistili skutkový stav dostatočne.

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ak odpadol niektorý zo vstupných predpokladov správneho uváženia z počtu zistených pochybení, neobstojí ani výsledné rozhodnutie o výške uloženej sankcie, čo je však predmetom správneho uváženia príslušného správneho orgánu. Súdu neprislúcha, aby nad rámec vlastných právomocí vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v tejto otázke, čím by neoprávnene vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.

Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, rozhodol nezákonne a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v zmysle § 151 ods. 2 OSP úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia a to celkovo v sume 132,78 € pozostávajúcu zo zaplatených súdnych poplatkov za žalobu a za odvolanie. Pretože trovy právneho zastúpenia neboli vyčíslené v lehote podľa § 151 ods. 1 OSP, súd žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle § 151 ods. 2 OSP nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 13. apríla 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová